

Lackfi János

Lángsörény

És látok úszni messze-messze égitestet fellegekbe, úrbe gyúrve.

És látom, csókok, jóbarátok, szétkavargó mézesmárcok, arcok.

És látom, nincs, mi volt, mi van, csak mint a hangya semmi-csápjá, lába.

És látom, sárba, vérbe fürdik mind, ki van, de szép kocsit mos itt most.

És látom, tűzbe hull a könyv, a lapja pöndörödve táncol százszor.

És látom, szárcsa csőre csattog, sír sirály, a vízre landol, hangol.

És látom, bőrön hogy gurul le fényes csepp, hisz izzad, mind, ki élő, félő.

És látom, hogy csikordul, vásik fog fehéré, fájdalomban koccan.

És látom, locska hullámok ma lötybörögve gurguláznak, áznak.

És látom, kergetőző kiskutyák robognak önfeledten itten.

És látom, tincsed félresöpröd, csalfa szél szemedbe fújja újra.

És látom, házat bontanak meg ház emelkedik fel égig, végig.

És látom, lángsörényt bogozva hogy suhan sok autó, kényes, fényes.

És látom, átlátszó tasakból életemnek hogy csöpög le csöppje.